

Złoty Jubileusz 50-lecia Politechniki Świętokrzyskiej świętowano turystycznie podczas XV PoziMowego Zjazdu. Organizacja zjazdu w 2001 r. stała się załącznikiem Akademickiego Klubu Turystyki Kwalifikowanej PTTK. Dystans 50 km po okolicach Buska Zdroju przebyli wspólnie studenci, absolwenci, pracownicy oraz inni sympatycy naszej Uczelni – łącznie 45 osób.

Trasa 1, pod kierownictwem Renaty Tomczyk i Huberta Danielewskiego, startowała o g. 9-tej z Elżbiecina. Stąd, dawno nieodnawianym zielonym szlakiem turystycznym, wędrowano przez Zbrodźce i widuchowski las do Żernik Górnych (11 km). Po drodze można było podziwiać rozległą panoramę Gór Świętokrzyskich z Łysicą i Świętym Krzyżem. Na terenie Żernik znajduje się kurhan tzw. Mogiłka (3,6m wys. i 35m średnicy) wzniesiony ok. 3,5 tys. lat temu przez ludność kultury trzcinieckiej. Jest on usytuowany na lessowym wzgórzu, które opada stromo na południe.

Kościół św. Jakuba w Szczaworyżu

Tuż przed południem grupa ta dotarła do Szczaworyża (13 km) i malowniczo położonego kościoła św. Jakuba. O historii parafii opowiadał ks. proboszcz Stanisław Kondrak. Renesansową świątynię na planie krzyża greckiego zbudowano ok. 1630 r. Kopuła z latarnią nakrywa prezbiterium, a w rokokowym ołtarzu głównym znajduje się obraz Matki Boskiej Szczaworyskiej z XVI w. Przy kościele

bije też źródło z cudowną wodą. Na tutejszym cmentarzu znajduje się pomnik i groby 121 żołnierzy 22. Dywizji Piechoty Górskiej, poległych w bitwie pod Broniną 9 września 1939 r. – jednej z największych na kielecczyźnie.

Następnie zwiedzono grodzisko z VIII-XI w., zlokalizowane na Górze Kapturowej w południowej części Szczaworyża. Ludność chroniła się tutaj tylko podczas zagrożenia.

Dalej droga wiodła już czerwonym szlakiem turystycznym do Pęczelic (16 km). W 1579 r. zbudowano tu zbór ariański, który zamiennie później na spichlerz. Z budynku zachowały się tylko wysokie piwnice, dwie izby ze śladami sklepienia kolebkowego i fragment późnorenesansowego obramienia okiennego. Na południe od centrum wsi znajduje się Ostra Góra (263 m) - stary mezozoiczny zręb odsłaniający się spod osadów trzeciorzędu.

Niedaleko Buska, na terenie wsi Owczary (19,5 km), utworzono w 1959 r. w niewielkim obniżeniu terenu wśród pól, ścisły rezerwat przyrody (0,62 ha) ze źródłami wód solankowych oraz florą i fauną słonolubną.

Kościół Wniebowzięcia NMP w Szańcu

Natomiast trasa 2, kierowana przez Piotra Gareckiego i Pawła Sudera, startowała o g. 8.40 ze Zwierzyńca, również na zielonym szlaku. Po 4 km marszu odwiedzono Szaniec. Stoją tu ruiny dworu (tzw. Murowaniec) z lat 1580-1609, który też ponoć pełnił niegdyś rolę zboru ariańskiego. Ciekawie też zaaranżowano strome zbocze i otoczenie źródła Stok. Najcenniejszym zabytkiem wsi jest jednak gotycki kościół Wniebowzięcia NMP z końca XV w. Świątynia składa się z oszkarpowanego prezbiterium i korpusu nawowego, którego krzyżowe sklepienie wspiera się na dwóch ośmiobocznych filarach po środku kościoła.

Następnie szlak prowadził przez Galów i Kameduły do Grochowsk (14 km). W tej leśnej wiosce znajduje się mogiła powstańców poległych w bitwie 18 marca 1863 r. – jednej z największych Powstania Styczniowego. Tutaj też są altanki turystyczne, gdzie można odpocząć. Dalej już wędrowano szlakiem niebieskim przez weleckie lasy. Na skraju wsi Welecz rośnie sosna - pomnik przyrody. Jej korzenie odkryte przy wybieraniu piasku stały się pniem. Ostatni etap wędrówki do Buska odbył się już bez szlaku, wzdłuż torów kolejowych przez Welecz Starą Wieś i Siesławice.

Uczestnicy obu tras spotkali się o g. 16-tej w ogrodzie zdrojowym w Busku Zdroju. Początki osady pasterskiej wokół kościoła św. Leonarda sięgają XII w. W 1185 r. rycerz Derśław sprowadził tu zakonnice norbertanki, a wieś od 1241 r. stała się własnością klasztoru. W 1287 r. Busko otrzymało prawa miejskie. Pierwsza wzmianka o tutejszej

wodzie mineralnej pochodzi z 1252 r., ale dopiero w 1808 r. przeprowadzono pierwsze badania nad wykorzystaniem jej do leczenia. Zaczęli tu przyjeżdżać pierwsi kuracjusze zwani wówczas "gośćmi kąpielowymi". Dobra norbertanek w 1819 r. przejął rząd. Po pożarze miasta w 1820 r., Busko wydzierżawił gen. Feliks Rzewuski, dzięki któremu w roku 1836 uroczyste otwarto uzdrowisko. Stało się ono pod koniec XIX w. jednym z najpopularniejszych uzdrowisk na ziemiach polskich i nie tylko. Obecnie jest to prężnie rozwijający się ośrodek sanatoryjno-wypoczynkowy.

Pomnikowa sosna w Węlczu

Zwiedzanie miasta rozpoczęto od starych łązienek, zwanych dziś „Sanatorium Marconi” od ich projektanta Henryka Marconiego. Jest to najbardziej reprezentacyjny obiekt uzdrowiska o neoklasycystycznej bryle z 1836 r. Niedaleko znajduje się neogotycka kaplica zdrojowa św. Anny z 1888 r. W dalszej kolejności odwiedzono drewniany kościółek św. Leonarda z 1699 r. oraz zrewitalizowany rynek. Spacer po

mieście zakończono pod kościołem Niepokalanego Poczęcia NMP (1592-1621) z dawnym klasztorem (1720-30). Świątynia ma obecnie cechy baroku i neoklasycyzmu.

O g. 17-tej łązowicze przejechali do pobliskiego Zwierzyńca, gdzie na terenie Zielonej Szkoły Nadleśnictwa Chmielnik odbyło się integracyjne ognisko. Zabawa trwała do późna.

Ognisko integracyjne w Zwierzyńcu

Dzięki wsparciu finansowemu Rektora naszej Alma Mater i Prezesa Klubu Uczelnianego AZS uczestnicy Łłazu mogli świętować w okolicznościowych koszulkach. Była to doskonała forma promocji Uczelni i Klubów.

Zapraszam do obejrzenia galerii zdjęć na naszej stronie www.aktk.kielce.pttk.pl.

*Krzysztof Sabat
kierownik łłazu i prezes AKTK*

Sanatorium Marconi w Busku Zdroju